

Sygn. akt I CSK 141/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa S. Sp. z o.o. w G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta Przemyśla
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt I ACa 284/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód S. spółka z o.o. z siedzibą w G. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 16 października 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Wskazane przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienia dotyczące sposobu wyceny nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego nieruchomości na budowę poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej wykonywanej dla potrzeb aktualizacji rocznej opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej nie spełnia wskazanych powyżej kryteriów.

Skarżący nie wykazał także, aby istniała potrzeba wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Te wymagania nie zostały spełnione przez skarżącego poprzez powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na rozbieżności interpretacyjne występujące przy wykładni art. 77 ust. 6, art. 77 ust. 4 oraz art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst. jedn. Dz.U. 2015 r., poz. 1774 ze zm.). Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż podniesione w skardze zarzuty zmierzają do podważenia przyjętej przez Sąd drugiej instancji wartości nakładów dokonanych na nieruchomości na podstawie zastosowania art. 229 k.p.c. Tymczasem, według ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie z dnia 30 czerwca 2006 r., V CSK 146/06, nie publ., wyrok z dnia 7 listopada 2008 r., II CSK 289/08, nie publ.), zarzut naruszenia tego przepisu zawarty, obok wyżej wymienionych zarzutów, w skardze kasacyjnej mieści się w kategorii zarzutów, o których mowa w art. 398³ § 3 k.p.c., na których nie może opierać się skarga kasacyjna.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).